

Σημείωμα σύνταξης

Είναι οι άνθρωποι

Daphne Rickson¹ & Γιώργος Τσίρης^{2,3}

¹New Zealand School of Music, Victoria University of Wellington, Νέα Ζηλανδία·

²Queen Margaret University, Ηνωμένο Βασίλειο· ³St Columba's Hospice, Ηνωμένο Βασίλειο

daphne.rickson@vuw.ac.nz | gtsiris@gmu.ac.uk

He aha te mea nui o te ao
He tangata, he tangata, he tangata

Ποιο είναι το σημαντικότερο πράγμα στον κόσμο;
Είναι οι άνθρωποι, είναι οι άνθρωποι, είναι οι
άνθρωποι.

Αυτή η παροιμία των Μαορί (Māori) θα αντηχεί στον κόσμο με τους μουσικοθεραπευτές που αφιερώνουν τη ζωή τους δουλεύοντας με ανθρώπους εντός και μέσω της μουσικής. Αυτό το τεύχος του *Approaches* δίνει έμφαση στις εξαιρετικές προσφορές ανθρώπων, και ειδικότερα πρωτοπόρων μουσικοθεραπευτών, που έχουν συνδράμει σημαντικά στην επέκταση του επιστημονικού πεδίου και της επαγγελματικής μας κοινότητας διεθνώς.

Δυστυχώς αυτό το τεύχος εμπεριέχει αφιερώματα στις Jean Eisler, Carolyn Kenny και Chava Sekeles οι οποίες απεβίωσαν κατά τη διάρκεια των τελευταίων δύο ετών με μικρό διάστημα μεταξύ τους. Αυτά τα αφιερώματα γιορτάζουν τις επιτυχίες αυτών των τριών πρωτοπόρων, το έργο των οποίων είχε σημαντική επίδραση στις ζωές διαφόρων ατόμων, αλλά και στις ζωές κοινοτήτων σε εθνικό και διεθνές επίπεδο.¹ Πρόκειται για μουσικά χαρισματικές γυναίκες που επέδειξαν ιδιαίτερη ομορφιά, σθένος και κουράγιο στις πολυδιάστατες ζωές τους ως καλλιτέχνιδες, επαγγελματίες, δασκάλες, μέντορες, συνεργάτιδες, ακαδημαϊκοί, συγγραφείς και παρουσιάστριες. Καθεμιά τους έπαιξε ζωτικό ρόλο στην εγκαθίδρυση και ανάπτυξη του επαγγέλματος

της μουσικοθεραπείας. Οι ιστορίες τους καθρεφτίζουν τις πολλαπλές και ποικίλες δεξιότητες που οι μουσικοθεραπευτές προσδίδουν και εξελίσσουν κατά τις μουσικοθεραπευτικές τους προσπάθειες, και καταδεικνύουν τη σημασία των θετικών σχέσεων και της ανάπτυξης ενός κλίματος συνεργασίας για την επίτευξη του σκοπού τους. Καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους, καθεμιά από αυτές τις γυναίκες ασχολήθηκε με μια σειρά από διαφορετικές, και συχνά εθελοντικές, εργασίες προκειμένου να συστήσει τη μουσικοθεραπεία σε ανθρώπους που την είχαν ανάγκη.

Τα επιτεύγματα αυτών των εκπληκτικών γυναικών μαρτυρούν το γεγονός ότι η ζωή μέσα από τις αντιξοότητες της μπορεί να ενισχύσει την κατανόηση της μουσικής ως ισχυρού και εμπυχωτικού μέσου για τους ανθρώπους και τις κοινότητες που χρειάζονται υποστήριξη. Στις ιστορίες τους αντηχεί ακόμη μια άλλη οικεία αφήγηση: ότι η ανακάλυψη της μουσικοθεραπείας, ως δεύτερη ή τρίτη επαγγελματική σταδιοδρομία στη ζωή ενός ανθρώπου, μπορεί να οδηγήσει σε παθιασμένη αφοσίωση στο επάγγελμα. Ο συνδυασμός της αγάπης για τη μουσική δημιουργία με μια εγκαθιδρυμένη καριέρα σε ένα διαφορετικό πεδίο ήταν –και πιθανώς εξακολουθεί να είναι– μια συνηθισμένη πορεία που ακολουθεί κανείς για να γίνει μουσικοθεραπευτής. Αυτό μπορεί να προσφέρει σημαντικό προτέρημα σε ένα τόσο πολυδιάστατο επάγγελμα, το οποίο δεν αφορά μόνο τη μουσική αλληλεπίδραση με τους ανθρώπους αλλά και το γνωστικό και συγγραφικό έργο, την έρευνα, και το μίρασμα της γνώσης μέσω της διδασκαλίας, των παρουσιάσεων και των δημοσιεύσεων, καθώς και του πολιτικού ακτιβισμού.

¹ Το περιοδικό ανοικτής πρόσβασης *Voices* δημοσίευσε πρόσφατα ένα ειδικό τεύχος αφιερωμένο στο έργο της Carolyn Kenny (McFerran & Stige, 2018).

Στο βιβλίο του *The Study of Music Therapy: Current Issues and Concepts*, το οποίο αναθεωρείται στο παρόν τεύχος από τον Colin Lee, ο Ken Aigen (2014) επισημαίνει τη σημασία της μάθησης από τις συνεισφορές των πρωτοπόρων στο πεδίο, καθώς αναζητά την ισορροπία και την αλληλεπίδραση μεταξύ μουσικής και θεραπείας, και καταγράφει την εξέλιξη και την εφαρμογή της θεωρίας στη μουσικοθεραπεία από τη σύλληψή της ως επιστημονικού χώρου στα μέσα της δεκαετίας του 1940. Ο Lee σημειώνει πως η μουσικοθεραπεία έχει εισέλθει σε μια περίοδο τεράστιας ανάπτυξης την τελευταία δεκαετία, με το επάγγελμα να διευρύνεται συνεχώς και να διαφοροποιείται καθώς αναδύονται νέα μοντέλα και θεωρίες. Το βιβλίο του Anthony Meadow (2011) για παράδειγμα, το οποίο επίσης αναθεωρείται σε αυτό το τεύχος από την Florencia Grasselli, εμπεριέχει μελέτες περιπτώσεων από 47 μουσικοθεραπευτές οι οποίοι αντλούν από πολλά διαφορετικά θεωρητικά πλαίσια και πολιτισμικά υπόβαθρα, με σκοπό την βασισμένη σε τεκμήρια εργασία τους με ανθρώπους με ποικίλες ανάγκες καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους. Η διεύρυνση του πεδίου επισημαίνεται ακόμη από την επισκόπηση του Luke Applesley για το τρίτο συνέδριο του Βρετανικού Συλλόγου Μουσικοθεραπείας [British Association for Music Therapy, BAMT] «Μουσική, Διαφορετικότητα και Ολότητα» όπου παρουσιάστηκε ένα εύρος πρακτικών, ερευνητικών και θεωρητικών εργασιών.

Η αναγνώριση και το ενδιαφέρον μας για το έργο πρωτοπόρων του χώρου αντανακλάται και στο άρθρο των Wilhelm και Wilhelm. Εστιάζοντας στο έργο του Erwin Henry Schneider, οι συγγραφείς περιγράφουν την επίδραση του διδακτικού, συγγραφικού και ηγετικού του έργου τόσο στη μουσικοθεραπεία όσο και στη μουσική εκπαίδευση, με ιδιαίτερη αναφορά στην συνεισφορά του στην ίδρυση της Εθνικής Ένωσης για τη Μουσικοθεραπεία [National Association of Music Therapy, NAMT] στις ΗΠΑ. Στην ενότητα με τις βιβλιοκριτικές μπορούμε ακόμη να διαβάσουμε για το έργο του Ken Bruscia; ενός εξέχοντος θεωρητικού, ερευνητή και συγγραφέα ο οποίος έχει αφιερώσει 25 χρόνια στην εννοιολογική κατανόηση της μουσικοθεραπείας με έναν κριτικά ενταξιακό και προσβάσιμο τρόπο. Η τρίτη έκδοση του βιβλίου του, *Defining Music Therapy* (Bruscia, 2014), αναδύθηκε μέσα από τη συνεργασία με μια διεθνή ομάδα ειδικών, και το αποτέλεσμα είναι ένα ακόμη εξαιρετικό παράδειγμα ενός ατομικού και συλλογικού επιτεύγματος.

Ως συντάκτες του *Approaches* εκτιμούμε την προσπάθεια και τον χρόνο που αφιερώνουν οι

άνθρωποι στην πρακτική τους, στην επαγγελματική τους ανάπτυξη και στην έρευνα, αλλά και τη θέλησή τους να προχωρήσουν ένα βήμα παραπέρα με το να γράφουν για το έργο τους και να το μοιράζονται με άλλους. Καθώς το περιοδικό ολοκληρώνει το δέκατο τεύχος του και κοιτάει προς τη δεύτερη δεκαετία της ζωής του, η αρχική παροιμία των Μαορί δίνει πνοή στο μελλοντικό μας έργο.

He aha te mea nui o te ao
He tangata, he tangata, he tangata

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Aigen, K. (2014). *The study of music therapy: Current issues and concepts*. New York: Routledge.
- Bruscia, K. (2014). *Defining music therapy* (3rd Edition). Gilsum, NH: Barcelona Publishers.
- McFerran, K., & Stige, B. (Eds.) (2018). Special issue dedicated to Carolyn Kenny (1946-2017). *Voices: A World Forum of Music Therapy*, 18(3), Retrieved from: <https://voices.no/index.php/voices/issue/view/350>
- Meadows, A. (Ed.). (2011). *Developments in music therapy practice: Case study perspectives*. Gilsum, NH: Barcelona Publishers.

Προτεινόμενη παραπομπή:

- Rickson, D., & Τσίρης, Γ. (2018). Είναι οι άνθρωποι. *Approaches: Ένα Διεπιστημονικό Περιοδικό Μουσικοθεραπείας*, 10(2), 172-173.